

Ирса Сигургардотир

ПЛЯЧКА

ИРСА СИГУРДАРДОТИР

ПЛЯЧКА

Превод от английски:

Емилия Ничева-Карастойчева

 MAC

*Посвещавам тази книга на татко,
Сигурдур Б. Торстейнсон*

Yrsa Sigurðardóttir

BRÁÐIN

© Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2020

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Ирса Сигурдардотир

ПЛЯЧКА

Превод: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Дизайн на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

Жената на прага не отговаряше никак на представата, която Колбеин си бе изградил за нея от телефонния разговор. Дълбокият ѝ дрезгав глас не пасваше на крехката ѝ фигура и на ведрото лице. Очакваше да види поизхабена жена, с цигара в устата и с шишенце водка в джоба. Посетителката му надали близваше алкохол; по-скоро пиеше смути от спанак и едва ли бе пушачка. Още щом се представи обаче, той позна гласа ѝ. Не остана съмнение, че е говорил по телефона именно с нея.

– Съжалявам, забавих се. Чак сега ми се отвори път до Рейкявик. – Тя му подаде кашон. Колбеин го взе. Стори му се доста тежък. Предположи, че е пълен с книги. – Както споменах, намерихме го на тавана – продължи жената. – Зад купчина дъски за ламперия. Сигурно затова си го забравил, когато си освобождавал къщата.

Колбеин се извини, задето с брат му не са разчистили добре тавана. Жената го успокои – не било проблем, случвало се. Когато със съпруга ѝ се изнасяли от апартамента, тя си забравила колелото под навеса.

Колбеин остави кашона на пода. Върху прашния капак имаше избледняло лого на марка маргарин, отдавна липсваща на пазара. Дори не си спомняше да е виждал такъв маргарин да се продава в супермаркет. „Кашонът явно стои на тавана от десетилетия“, помисли си той.

На жената сякаш внезапно ѝ хрумна нещо:

– О, да! Безмалко да забравя. Нося и друго. Не знам дали те интересува, но не исках просто да я хвърля. –

Тя извади от джоба на якето си прозрачен найлонов плик и му го подаде. Вътре имаше дребен кафяв предмет. – Обувка е. През есента разкопахме двора, за да разширим верандата. Тогава я намерихме. Вероятно е твоя или на брат ти.

Колбейн се втренчи в предмета – детска обувка от кафява кожа. Не личеше каква е била на цвят. Нищо чудно да е била бяла. Връзките имаха цвят на глина.

Какъвто и да е бил първоначалният ѝ външен вид, Колбейн беше сигурен, че никога не я е виждал – както и марката маргарин, изрисувана върху кашона. Не че имаше значение. Обувката е била на три-четири годишно дете, а той не помнеше нищо от тази възраст. Във всеки случай е принадлежала на някой от семейството или на гостенче, понеже родителите му бяха построили къщата, а обувката едва ли е била в земята, когато са купили парцела.

Той погледна жената.

– Благодаря... Интересна находка.

Тя, изглежда, се разочарова, че не може да ѝ каже нищо повече. Навярно се надяваше да чуе любопитна история как обувката се е изгубила или нещо подобно. Той се опита да запълни мълчанието:

– Сто на сто сме я търсили навсякъде. По онова време не разполагахме с безкраен запас от дрехи и обувки. – Обърна найлоновия плик от другата страна, взря се отново в обувката. – Чудя се как ли се е озовала под моравата. Когато с брат ми бяхме на възраст за такива обувки, дворот беше добре поддържан.

Жената кимна.

– Да. Странно е. Намерихме я близо до пилона за знамето. Сигурно е паднала в дупката, преди да налят циментовата основа и никой не е забелязал. – Погледна го с известно притеснение. – Махнахме пилона. Дано да не ти е неприятно.

Той се усмихна.

– Не, разбира се. Къщата вече е ваша. Вие решавате какво да правите с нея. И бездруго пилонът не служеше за нищо. Мама ми е споменавала, че вдигнали знаме само веднъж, и то до средата, не догоре. Не знам какъв е бил случаят, но тя от години натякваше на татко да го махне.

Жената се успокои.

– Ако той го е слагал, разбирам защо не му се е занимавало. Пилонът беше забит във варел, пълен с цимент. Наложил се да наемем кран, за да го вдигне.

Колбеин не се изненада. Баща му никога не правеше нещата половинчато – и на сушата, и в морето. Щом той го е издигнал, пилонът непременно ще издържи на всички своеволия на стихииите.

Двамата с жената си размениха още няколко думи. Попита я дали им харесва животът в малкото градче Хърбън-и-Хорднафирти в югоизточната част на страната, на 450 километра от Рейкявик. Тя отговори, че със съпруга ѝ се чувстват чудесно. На свой ред се поинтересува дали той възнамерява да се върне някога там. Колбеин каза, че не вижда такъв вариант. Вече е градско момче, от малък – след развода на родителите си – живее в столицата.

Темите за разговор се изчерпиха. Все пак ги свързваше единствено продажбата на бащината му къща. Всъщност той и брат му бяха упълномощили брокера да поддържа връзка с купувачите и да урежда всичко. Нещата вероятно щяха да се задвижат по-гладко, ако бяха участвали в процеса, но и двамата не бързаха. Баща им бе оставил значително наследство и не беше спешно да осребрят недвижимото имущество. Приносът им в сделката се свеждаше до съгласие да я осъществят и да подпишат документите. Майка им беше жива, но не ѝ се полагаше дял от къщата. Не че имаше значение в нейното състояние. Страдаше от тежка деменция и ако се бе наложило да подпис-

ва договора, нямаше да знае от коя страна да хване химикалната, още по-малко – как да си напише името.

След кратко неловко мълчание Колбейн предложи кафе. Жената отказа – чакал я дълъг път, искала да тръгне по светло. Той ѝ благодари отново за кашона и за обувката. Проследи я с поглед как се отдалечава. Изчака я да се качи в колата и ѝ махна за довиждане.

После затвори вратата. Найлоновият плик беше още в ръката му. Каза си, че е мило от нейна страна, задето не я е изхвърлила, но беше въпрос на време той да го стори. Не беше любител на стари боклуци, а детската обувка, престояла в земята кой знае колко години, определено попадеше в тази категория.

Но пък брат му може би щеше да прояви интерес. Особено ако е била негова. И двамата не бяха запазили много от имуществото на баща си. Откакто се преместиха в Рейкявик с майка си, се срещаха рядко с него и вещите му не им навяваха топли спомени. Отидоха на изток да изпразнят къщата и бързо установиха, че нищо в нея не е със сантиментална стойност за тях. Изхвърлиха или разпродадоха почти всичко.

Колбейн извади обувката от плика. Напуканата кожа миришеше на пръст. Беше твърда, все едно е общарски калъп. Обърна я в дланта си. Погледна вътре и забеляза нещо, което извика детски спомен.

Над петата различи останка от етикет с име. Майка им залепяше или пришиваше такива по дрехите им и по други техни притежания чак до гимназията – за да им върнат вещите, ако ги изгубят или ги забравят някъде.

Значи, обувката е била негова или на брат му. Започна да търка с нокът етикета, за да изчисти сплъстената пръст и да види избродираните червени букви. По невнимание изниза връзката и разкри цвета на кожата отдолу.

Изненада се. Изглежда, обувката е била розова. В край-

на сметка май не е била нито негова, нито на брат му. Сега цветът на детските дрехи не се съобразява с пола, но преди е било различно – особено по времето на баща му, малко по-възрастен от майка му и с далеч по-старомодни разбирания от нея. Не би се съгласил синовете му да носят розови обувки.

Но защо майка му е сложила в обувката етикет с име на нечия дъщеря? Майките на съучениците и на приятелите им не бродираха инициали; надписваха дрехите на децата си с мастило. Помнеше, защото в училище ги подиграваха за това. Другите майки явно са си намирали по-интересни занимания, вместо да си бодат очите да бродират грижливо имената на децата си върху парцалчета.

Колбейн усети, че го обзема любопитство. Реши да навлажни етикета, за да отмие пръстта и да прочете името. Започна да търка обувката под струята вода. В кухненската мивка се събра кафява тиня. Когато най-после успя да различи грапавите букви, пръстите му се бяха сбръчкали като сьонгер.

Първата несъмнено беше „С“. Буквата след нея го затрудни – „а“, „е“ или „о“. После „л“, две нечетливи букви и накрая „р“. Прегледа онлайн кои исландски женски имена са шест букви започват със „С“ и завършват на „р“. В списъка откри само два възможни варианта – Салвьор или Солвьор.

Остави обувката върху сушилника.

Салвьор.

Името раздвижи стар спомен. Но колкото и да ровеше в паметта си, споменът не се проясняваше. Все едно се опитваше да улови облак дим. Накрая се отказа.

Взря се в кафявата вода, оттичаща се в канала. Опитта да си изпразни ума, да изключи всичко, свързано с името. Да не мислиш за нещата, които не можеш да си спомниш, често е най-добрият начин да ги извикаш в съзнанието си. Споменът изскача на повърхността все

едно е дете, което не е искало да има нищо общо с теб до момента, когато се престориш, че не му обръщаш никакво внимание.

Преди теорията да се потвърди, телефонът му звънна. Обади се медицинска сестра от старческият дом. Майка му претърпяла сърдечен удар, състоянието ѝ било критично.

Майка му отдавна не водеше дори подобие на нормално съществуване; през последните месеци здравето ѝ се влошаваше от ден на ден. Въпреки това обаждането го разстрои. Той промърмори нещо, колкото да се възстанови от първоначалното стъписване, после каза, че тръгва веднага.

– Ще уведомите ли брат си?

Колбейн отговори утвърдително. Преди да прекъсне връзката, медицинската сестра добави:

– И сестра си. За майка ви е важно сестра ви да дойде. Трудно ѝ се разбира, но постоянно пита за нея. Моля ви, непременно ѝ съобщете.

– Сестра ми ли?

– Да. – Тонът на медицинската сестра стана леко раздразнителен. – Салвѝор. Майка ви иска да види дъщеря си Салвѝор.

Бялата снежна пелена се стелеше, докъдето поглед стига. По нищо не личеше тук да е стъпвала жива душа. Но пък едва ли някое същество би оцеляло в дълбоката зима сред такава пустош. По пътя се натъкнаха на ясно доказателство – труп на мъртва овца, заровена цялата под снега с изключение на вледененото руно. Същата мрачна съдба грозеше всяко животно тук, неприбрано да презимува в кошара.

Сред самотното поле без нито едно дърво се издигаше дървена хижа. Макар и овехтяла и с избледняла боя, хижата се набиваше в очи – тъмнозелено и ръждивочервено сред девствена белота.

Йохана спря и се ослуша. Отвътре не долиташе никакъв звук. С изключение на скрибуцането на снега под краката на спътника ѝ Торир, цареше пълна тишина. Дори вятърът сякаш бе стаил дъх, изтощен от вихрушките през последните седмици. Напоследък бурите сякаш се редяха на опашка над Атлантика в очакване да връхлетят Исландия. За да не се депресира, Йохана започна да изключва радиото преди прогнозата за времето. Времето идва и си отива, държи се, както си поиска, и не е по силите ни да го променим.

– Тук няма никого. – Торир, член на Спасителния отряд в Рейкявик, застана до нея. – Никакви следи. Никакъв шум.

Йохана не отговори. Очевиден факт. Посочи един от заснежените хълмове, наподобяваха стени на дълбока купа около долината, където се намираще хижата.

– Как мислиш? – От снега близо до върха на възвишението стърчаха еленови рога – или така ѝ се струваше. – Рога ли са, или клони?

Торир сви рамене. Под дебелия шушляков яке в комплект със скиорски гащеризон движението почти не се забелязваше. Йохана носеше подобна екипировка с логото на Спасителния отряд в Хърбън.

– Не знам. Но не е човек.

Йохана нямаше какво да добави. Отново насочи вниманието си към хижата.

– Да погледнем вътре. И бездруго сме тук. Може да са заспали.

– Или изтощени.

И двамата не споменаха третата възможност. Тръгнаха по заледения сняг към хижата. Знаеха кога да мълчат и Йохана беше благодарна за това. При предишни случаи често ѝ се падаха бърбиви партньори. Устата им не спираха въпреки едносричните ѝ отговори. Напротив – започваха да дрънкат още повече, все едно да урівновесят нейната неразговорливост. Когато вечер се прибираше вкъщи, ушите ѝ боляха. Е, сигурно тях ги боляха челюстите – не че е някаква компенсация.

Йохана беше наясно, че според колегите ѝ е изтеглила късата клечка с Торир, изпратен от Рейкявик да помага за издирването заедно с още хора от други части на страната. Смятаха го за всезнайко, понеже беше от голям град и бе преминал специално обучение за спасителни операции при природни бедствия. Очакваха да гледа отвисоко на местните доброволци. Подозренията им се основаваха единствено на неговите думи, че знанията и уменията му вероятно ще са по-полезни в щабквартирата на отряда в Хърбън. Поради недостиг на жива сила обаче му дадоха екипировка и го изпратиха на терен. Ако не броим въпросното недоразумение, Йохана не забеляз-

ваше в поведението му нищо, подкрепящо предубежденията на местните. Торир я оставяше да го води и я следваше без коментари и критики. Въпреки това тя не можеше да се отърси от чувството, че я наблюдава и преценява всяко нейно действие.

Изкачиха се на високата дървена платформа пред хижата. Както всичко друго, и тя бе покрита със сняг. Бяла пелена без никакви следи. Йохана огледа фасадата; забеляза закованите кепенци на прозорците. Не че това значеше нещо. Ако хората, тръгнали на поход, се бяха скрили тук, едва ли биха се занимавали с кепенците. На кого му пука за изгледа от прозорците, щом току-що се е добрал до заслон сред ледената пустош? А и кепенците са допълнителна защита от бурния вятър. Йохана не помнеше в детството ѝ да е имало толкова свирепи и продължителни вихрушки.

Двамата вдигнаха едновременно глава и се взряха в дървената табела с името на хижата: „Туле“. Не изразиха гласно мислите си – надписът в американски стил не е никак на място в исландския пущинак. Като по даден знак започнаха да изгребват снега, засипал вратата. Освободиха достатъчно голямо пространство, но продължиха да разчистват сняг и лед – отлагаха момента на истината. Защото, макар по нищо да не личеше, че в хижата има хора, и двамата осъзнаваха зловещия факт: ако липсващите планинари са се скрили тук, е малко вероятно да са живи.

Най-после Йохана усети, че разчистването се проточва смущаващо дълго. Преди да отвори вратата, си пое дълбоко дъх. Мразовитият въздух, нахлул в дробовете ѝ, въобще не я ободри, но тя поне му вмени вината за ледените тръпки, плъзнали по гръбнака ѝ, а не злокобната тишина вътре.

– Намирала ли си труп? – Торир сякаш прочете мислите ѝ.

В този, а и във всеки момент, това бе последното нещо, което Йохана искаше да си представя. Винаги се стараяше да изтиква спомените надълбоко, да не им позволява да изскочат на повърхността.

– Да, за съжаление.

Торир замълча, после попита:

– Много ли са?

Йохана въздъхна вътрешно. Стана ѝ неприятно, че точно сега е решил да я подлага на тест.

– Три. И съм виждала доста тежко ранени.

В съзнанието ѝ мигом се появиха образи от катастрофата на планинското шосе край Рейкявик. Случи се преди две години; тогава още живееше в столицата. Трина души бяха излетели от автобуса и пътешествието им бе приключило върху назъбената застинала лава. Неизбежно последваха картини от инцидента, при който самата тя се бе разминала на косъм от смъртта. Лежеше осакатена и в полусвяст край пътя като парцалена кукла. И все пак оцеля. Опита се да задържи тази мисъл. Може би изчезналите хора също ще извадят късмет и ще се спасят, колкото и мрачни да са изгледите. Не постигна желания ефект, оптимистичната мантра не я разведри. Тя затвори очи, прехапа устни и се насили да се върне в настоящето.

– А ти?

– Да, за съжаление.

Торир, изглежда, също не изгаряше от желание да говори за това. Вероятно я проучваше дали има опит и каква реакция да очаква от нея, ако вътре се натъкнат на зловеща сцена. Е, не биваше да се безпокои, че ще изпадне в истерия.

Йохана отвори очи и изправи рамене.

– Хижата, предполагам, е празна, откакто през есента вратата се е затворила зад гърба на хижаря.

Думите бяха в разрез с интуицията ѝ. Имаше нещо

враждебно в това забравено от бога място. Не беше за хора. И за хижи. Тук природата показваше ясно желанието си да я оставят на мира.

Скрита под снега, край хижата растеше хилава трева, засята от доброволци в опит да смекчат суровия терен. Всяко лято идваха и я засяваха наново върху голата земя. Миналата година Йохана и съпругът ѝ се бяха включили в групата. Показа се невероятно преживяване. Природата се бе развихрила и багрите в този вулканичен район бяха неповторими. Йохана не беше виждала подобно нещо. На места планините бяха буквално сини. Не беше оптическа илюзия, цветът се дължеше на риолитните скали. По някои хълмове преливаха всички цветове на дъгата. Йохана и съпругът ѝ участваха в програма за събиране на средства за Спасителния отряд в Хърбън и посетиха доста хижи в планините на югоизток. Повечето хижари охотно плащаха за „озеленяването“. Сега обаче тогавашното усещане за покой и духовно пречистване бе далечен спомен, изместен от ужас и лоши предчувствия.

Мрачното ѝ настроение се дължеше само отчасти на снежната пелена, забулила неземната прелест на голите скали. Причината по-скоро бе целта на мисията им. Въпреки усилията на водачите на спасителите екипи да повдигнат духа им, основанията за оптимизъм не бяха големи. Информацията за изчезналите пътници беше оскъдна, а малкото, което им бяха съобщили, звучеше доста странно.

Търсеха четирима или петима души, исландци. Последно ги били чули преди повече от седмица. Пет дни никой не забелязал липсата им, а лошото време не бе позволило да се организира издирване чак до тази сутрин. Докато бурята бушуваше, полицията използва принудителното чакане да проследи хората с помощта на телефоните им. За последно всички се бяха свързвали с мобилна

мрежа на планинското шосе в подножието на Кодлумули. После и четиримата изчезваха от радара.

Не беше ясно дали в групата има пети човек. Предавателите бяха уловили сигнал само от четири мобилни телефона, но това не даваше точна информация за броя на пътниците. Съвсем възможно беше петият да не е носел телефон или да го е изключил. Предполагаха, че групата се състои от петима, защото липсващите млади семейства бяха пристигнали със самолет в Хорднафьордур, но не бяха наели кола за пътуването по-нататък. Нощували в хотел в Хьорбън, а когато освобождавали стаите, рецепционистът останал с впечатление, че някой чака да ги вземе. Мъж или жена – нямал представа.

Още по-объркващ беше фактът, че засега не бяха забелязали автомобил, паркиран до шосето в Кодлумули или край другите пътища в района, проходими по това време на годината. Не изключваха възможността, разбира се, екскурзиантите да са се придвижвали с планински джип с високо окачване и да са навлезли с него навътре в резервата. Или някой да ги е откарал дотам и да се е върнал. В такъв случай шофьорът вероятно щеше да се обади в полицията, щом по новините съобщят за издирването.

Не беше необичайно чуждестранни туристи да се изгубят в пустошта. Както и да рискуват да тръгнат по непознат маршрут в опасно време. Исландците рядко предприемаха подобна авантюра в разгара на зимата, а случеше ли се, обикновено ставаше дума за групи от по двама-трима приятели, решили да карат снегомобили или ски. Понякога в края на есента издирваха и ловци, объркали посоката из планинските пътеки.

Сега случаят не беше такъв. Изчезналите двойки от Рейкявик, трийсетинагодишни, не си падаха по зимни спортове. Всъщност изобщо не бяха любители нито на природата, нито на приключенията. Двамата мъже участвали

преди време в организиран отстрел на елени, но сезонът отдавна бе приключил и стадата бяха слезли от възвишенията към зимните си пасища в долините. Жените никога не бяха кандидатствали за разрешително за лов или риболов. Никой не знаеше как им е щукнало да посетят района. Може би са преследвали идеалната снимка за Инстаграм. И това обяснение обаче изглеждаше нереалистично. Живописни бели зими има не само в югоизточна Исландия. За целта не е било необходимо да пътуват със самолет. Край Рейкявик се намират достатъчно снежни пейзажи.

Според роднините им двойките уведомили семействата и работодателите си, че ще отсъстват по-малко от седмица. Устроили си приключение, без телефони и без интернет връзка. Не съобщили подробности нито как ще се придвижват – пешком, със ски или със снегомобици – нито къде точно отиват. Описали го като „мистериозно пътешествие“. Изглежда, щели да участват в организирана екскурзия, рекламирана под такова наименование.

Полицията не открила туроператор, предлагащ извънсезонни мистериозни пътешествия из планините. Нищо изненадващо. Сериозен туроператор не би рискувал да се залови с подобно начинание.

Установили обаче, че в Туристическата асоциация са получили запитване за настаняване в хижата в Муласкоули. Обяснили на мъжа, който им се обадил – вероятно член на групата – че хижата е затворена през зимата. Оставяли я отключена, ако някой се нуждае от подслон, но не я давали под наем на туристи. Служителят на Туристическата асоциация останал с впечатлението, че човекът не приема „не“ за отговор и нищо няма да го спре да използва хижата.

В резултат най-голямата група от Спасителния екип се отправи към Муласкоули със задачата да претърси

хижата и околността. Останалите се разделиха на по-малки групи и тръгнаха към другите хижи в природния резерват „Лонсборайви“. Както в повечето необитаеми райони в Исландия, и там има немало хижи – на местни клубове или частни, включително хижата, където бяха изпратили Йохана и Торир. Никой не се беше свързвал със собствениците им, но това не изключваше възможността изгубените планинари да са се подслонили в някоя от тях. За всеки случай изпратиха двама мъже да проверят и изоставените ферми в Ескифел и Грунд.

Доброволците също им бяха от полза, защото местният спасителен екип трудно би покрил периметър от триста и двайсет квадратни километра, и то почти на сяло, без никаква представа за движението на изчезналите.

Хижата, където след малко Йохана и Торир щяха да влязат, бе построена от американски войници от крайбрежно поделение на двайсетина километра от Хьорбън. По-късно Исландската крайбрежна охрана поела радарната станция и получила хижата. Подаръкът не бил приет охотно. Служителите в Крайбрежната охрана не виждали полза от нея. Професията им осигурявала достатъчно работа на открито и приключения сред природата. Не искали да прекарват и летните си ваканции из исландската пустош.

Йохана пристъпи към вратата на хижата, но Торир я изпревари – вероятно за честта на столичния спасителен отряд. Или за да не го помисли за страхливец. Всъщност тя никога не би го презряла, че се бои от това, което е възможно да открият вътре. Който не изпитва ужас от трагични сцени, няма място в спасителни операции.

Остави го да води – да отвори вратата и да надникне в сумрака. После той се обърна и по учуденото му изражение тя разбра, че е видял нещо неочаквано, но не и труп. Торир не изглеждаше тъжен, а изненадан.

Йохана отвори вратата по-широко и погледът ѝ по-

падна върху купчина дрехи току до прага – плътно яке, шушлякови панталони, ръкавица и снегоходки плюс още няколко дреболии от планинарска екипировка. В тъмния коридор не се виждаше нищо друго. Тя извади от джоба си фенер, включи го и насочи лъча към пода отвъд купчината дрехи. По прашния дъсчен под личаха множество следи. Няколко души – нямаше начин да се разбере точният им брой – явно бяха вървели напред-назад.

– Нашите хора ли са оставили следите? – попита я Торир. – И дрехите? Или са тук от есента?

Йохана не знаеше отговора на този въпрос. Но ако якето и обувките бяха на човек от групата, той едва ли се намираше далеч. Никой с ума си не би тръгнал леко облечен из снега.

Тишината бе потискаща. Йохана надникна вътре и подуши предпазливо. За нейно облекчение обонянието не я предупреди, че влиза в костница. От друга страна, в хижата бе студено колкото и навън и следователно липсата на миризма не гарантираше нищо.

Двамата огледаха дрехите в ярки цветове. Инстинктът подсказа на Йохана, че са тук отскоро. Не бяха успели да съберат прах. Сега им оставаше само едно – да претърсят хижата от горе до долу. Все пак именно затова биха път чак дотук. Първо изтърпяха друсането в планинския пикап, който ги остави в началото на пътеката, после два часа газиха из преспи и се катериха по заледени камънаци, плъзгаха се, падаха и се промушваха през теснини.

– Да влизаме. – Йохана заобиколи Торир и той я пусна охотно напред. Може би от учтивост или просто от нежелание да води колоната. Не че имаше значение. Тя се наведе да разгледа дрехите отблизо. – Съдейки по размера, според мен са били на жена. Или на жени. – Пое си дълбоко дъх. – Хайде. Да действаме систематично. Започваме от горе надолу.

Въздухът бе застоял. Торир затвори вратата след себе си и всичко извън лъча на фенера потъна в мрак. Немошната зимна светлина не преминаваше през тежките кепенци. Той припряно отвори отново вратата, ала и дневната светлина не успя да стигне по-далеч от коридора.

Хижата бе голяма, с помещения на два етажа. Торир включи и своя фенер. Положението се подобри незначително. На Йохана ѝ се искаше сноповете светлина да са по-ярки и да обхващат по-широко пространство, но не можеше да се направи нищо. Трябваше да действат с каквото разполагат. Прекосиха средното помещение, после се разделиха.

След двацет минути се върнаха отново на дъсчената платформа отвън, объркани колкото и преди. Откриха следи от скорошно присъствие на хора. В една от стаите под леглото се валяха чифт чорапи, обърнати наопаки – не бяха прашни, за разлика от пода. В кухнята празни опаковки от храна бяха изхвърлени в кошчето за смет. Някой бе приготвял топъл обяд или вечеря. В тоалетната намериха четка и паста за зъби в стъклена чаша, над мивката беше оставен почти празен пакет с почистващи мокри кърпички. В отворения кош за смет до тоалетната имаше конец за зъби и смачкана мокра кърпичка със следи от спирала за мигли. До мивката висеше малка хавлиена кърпа. Беше суха на допир, както и памучната кърпа, предметната върху дръжката на печката. Сухи, но не прашни. Почти навсякъде откриха следи от човешко присъствие. От самите хора обаче нямаше и помен.

Йохана обходи с поглед околността. Бял сняг, бял сняг и още бял сняг. И еленовите рога на върха на хълма. Заслони очи с длан. Реши, че е била права – бяха рога, не разкривени клони на недорасли елши. Напомняха ѝ зловеца костелива длан, протегнала пръсти към небето. Гърбицата под снега подсказваше, че не са само рога. Под прясната